

Arrest

nr. 254 822 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 november 2015 om internationale bescherming. Op 27 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 9 juli 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 30 juli 2019 een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 27 november 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 16 december 2019 dient verzoeker een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 6 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische moslim en is uw etnische afkomst Tadjiek. U werd geboren in het dorp Karezai in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan van de provincie Kapisa. U woonde daar met uw ouders, een jongere broer en een jongere zus. Omstreeks het jaar 2003 is uw oudere broer door de taliban uit jullie huis meegenomen. Enkele dagen later wisten dorpelingen jullie te vertellen dat zijn dode lichaam zich in een naburig dorp bevond. Uw broer had geweigerd zich aan te sluiten bij de taliban en werd om die reden door hen vermoord. Sinds omstreeks juni 2015, twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, werd uw vader verschillende keren benaderd door de taliban, in zijn winkel, in de moskee of op de bazar. Wanneer de taliban naar de winkel kwamen, kon u zien hoe ze uw vader apart riepen om met hem te praten, maar u had geen idee waarover die gesprekken gingen. De avond voor uw vertrek waren de taliban naar uw huis gekomen en hadden ze opnieuw een gesprek met uw vader. Pas de volgende ochtend vernam u van uw vader dat ze eigenlijk telkens aan uw vader hadden meegedeeld dat u met hen moest gaan vechten en dat de taliban de avond ervoor was gekomen met de bedoeling u mee te nemen. Uw vader, die hen had gezegd dat u niet thuis was, vreesde dat u hetzelfde lot te wachten stond als uw broer. Daarom besloot uw vader dat het beter was dat u het huis zou verlaten. Op 20 augustus 2015 (11 augustus 2015) besloot uw vader dat u naar Nimroz zou gaan. Eenmaal in Nimroz werd het duidelijk dat u Afghanistan zou verlaten om naar België te komen. Vervolgens reisde u via Pakistan naar Iran, Turkije, Griekenland en andere Europese landen naar België. Op 17 november 2015 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw vertrek uit Afghanistan, toen u al in België was, overleed uw vader als gevolg van een ziekte. Op 28 december 2017 nam het CGVS in uw hoofd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door u hiertegen ingediende beroep werd op 9 juli 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 30 juli 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u ontdekt had dat uw vader ongeveer twee jaar geleden werd vermoord door de taliban (terwijl u eerder dacht dat hij aan een ziekte was overleden) en dat uw jongste broer, K. J. (...), zich in Iran bevindt omwille van dezelfde problemen als die van u. U vreest gedood te worden door de taliban. Uw volgend verzoek werd op 28 november 2019 afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. U tekende hiertegen geen beroep aan binnen de wettelijk voorziene termijn.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 16 december 2019 uw derde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verklaarde u dat u niet de waarheid had gesproken bij uw vorige twee verzoeken, dat u Afghanistan om andere redenen verlaten had en dat u ook zeven jaar in Iran verbleven hebt. U zei dat uw oudste broer A. S. (...) in het verleden werkte als bodyguard van commandant A. (...). In 1384 of 1385 (2005 of 2006) vond er in uw regio een huwelijksfeest plaats waarbij uw broer mee instond voor de bewaking. Ook de rivaal van commandant A. (...) was aanwezig bij de ceremonie, nl. jihadi commandant H. A. J. S. (...), tevens overheidsfunctionaris. Tijdens de huwelijksceremonie schoot een jongen in de lucht als teken van geluk, hoewel het afvuren van schoten verboden was. Hierop sloeg commandant A. (...) in het gezicht van deze jongen. Vervolgens ontstond er een vuurgevecht waarbij commandant A. (...) en drie van zijn medestanders werden gedood door militieleden van H. A. J. S. (...). Ook kwamen twee mannen van H. A. J. S. (...) om, waaronder diens eigen broer. Uw broer vluchtte weg van het huwelijksfeest en kwam naar huis. Hij vreesde dat hij verdacht zou worden van het doden van de twee mannen van H. A. J. S. (...) en dat men deze moorden op hem zou willen wreken. Zes maanden later werd uw broer op een nacht meegelokt van bij u thuis. Enkele dagen later werd zijn dode lichaam in de buurt aangetroffen door enkele dorpelingen. Sindsdien werd uw vader frequent bedreigd door een persoon genaamd S. H. D. (...), medestander van

H. A. J. S. (...) en broer van één van de gedode personen. Hij dreigde ermee ook u en uw jongere broer te doen verdwijnen eens jullie wat ouder zijn. Doorheen de jaren sprak S. H. D. (...) u en uw vader meermaals aan, op straat of in de winkel die jullie uitbaatten. Enerzijds dreigde hij ermee u te doden, anderzijds wilde hij u gedwongen rekruteren. Uiteindelijk, in 1387 (2008), werden u en uw vader alweer bedreigd, waarop u besloot Afghanistan te ontvluchten. U reisde naar Iran, waar u zeven jaar doorbracht in Teheran. U verbleef er illegaal en werkte er in de bouw. In 1394 (2015) vatte uw reis naar Europa aan. In oktober 2016 werd uw vader door militieleden van H. A. J. S. (...) neergeschoten bij de moskee in uw dorp. Uw moeder verzweeg de werkelijke oorzaak van zijn dood voor u, en pas in 2018 kwam u erachter dat hij niet door ziekte overleden was maar vermoord was. Enige tijd na uw vertrek uit Iran reisde ook uw jongste broer naar Iran. Hij verliet Afghanistan ook uit vrees voor H. A. J. S. (...) en verblijft tot op heden in Iran. Daarnaast haalde u ook aan dat u inmiddels verwesterd bent doordat u Afghanistan op ongeveer vijftienjarige leeftijd verlaten had, een zevental jaar in Iran doorgebracht had en inmiddels vijf jaar in België verblijft. Sinds uw vertrek uit Afghanistan hebt u kennisgemaakt met culturen en tradities die geheel anders zijn dan de tradities die in uw land van herkomst de heersende norm vormen. U vreest dat zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer kan schikken naar de heersende gebruiken, en dat u wegens het accent dat u in Iran hebt gekregen verdacht zou worden van spionage voor Iran. Voorts haalt u aan dat uw paternale oom, bij wie uw moeder en zus inmiddels verblijven, de landbouwgrond van uw familie heeft ingenomen, en dat u bij terugkeer niet op zijn steun zou kunnen rekenen. Ter staving van uw huidige verzoek legde u negen foto's neer van uzelf in Iran.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende gedwongen rekrutering door de taliban. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV bevestigd, waartegen u geen cassatieberoep aantekende. In het kader van uw volgend verzoek volhardde u in het eerder aangehaalde vluchtrelaas en asielmotieven. Deze aanvraag werd afgewezen middels een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. U tekende hiertegen geen verzet aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name de doodsb bedreigingen uitgaande van commandant H. A. J. (...)

en uw verklaring dat u verwesterd zou zijn wegens uw verblijf in Iran en Europa, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Ten eerste dient ingegaan te worden op de gebeurtenissen bij het huwelijksfeest en de bedreigingen van H. A. J. S. (...) die u aanhaalde. Dienaangaande dient opgemerkt dat u tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming het schietincident bij het huwelijksfeest en de bedreigingen ten aanzien van uw broer en de rest van de familie die daaruit volgden niet vermeld hebt. Integendeel, u gaf een geheel andere reden voor het door u beweerde overlijden van uw broer en voor uw vertrek uit Afghanistan. U vertelde dat uw broer gedood zou zijn omdat hij geweigerd had de taliban te vervoegen, en dat ook u Afghanistan wegens het risico op gedwongen rekrutering door de taliban verliet. U repte met geen woord over de vijandigheden van H. A. J. S. (...), terwijl hij volgens u de werkelijke aanstichter zou zijn van de moord op uw broer, de moord op uw vader, uw vlucht uit Afghanistan, het vertrek van uw jongste broer uit Afghanistan, en de vlucht van uw moeder en zus uit het ouderlijke huis (CGVS notities 10/09/2020, p.10).

Bovendien stelt het CGVS vast dat u uw eerste en tweede verzoeken baseerde op asielmotieven die klaarblijkelijk minder ernstig en direct waren dan de asielmotieven die u bij uw huidige verzoek aanhaalt. Zo verklaarde u bij uw eerste verzoek dat uw bedreigers zich nooit rechtstreeks tot u hadden gericht, dat ze enkel uw vader aanspraken en hem telkens even meenamen om over u te spreken, dat u nooit hoorde wat ze zeiden en dat u hen ook niet herkende omdat ze gemaskerd waren (CGVS notities 11.10.2017, p.8-9). Kortom, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf nooit ook maar enige concrete bedreiging gehoord zou hebben, dat uzelf nooit direct bedreigd werd en dat u niets wist over de precieze identiteit van uw bedreigers. Bij uw huidige derde verzoek legde u daarentegen totaal andere verklaringen af. U zei dat u met uw eigen horen hoorde hoe S. H. D. (...) tegen uw vader dreigde dat hij alle familieleden zou doden en dat hij de generatie zou doen verdwijnen van de aarde (CGVS notities 10.09.2020, p.10, p.15-17). U beschreef dat S. H. D. (...) naar de winkel kwam en uw vader bedreigde, waarbij u alles hoorde en waarbij S(...) ook naar u wees en zich tot u richtte. U vertelde ook dat u zelf twee keer persoonlijk bedreigd bent geweest door de bodyguards van S(...) die naar u toekwamen en zeiden dat uw leven in hun handen lag (CGVS notities 10.09.2020, p.17-18). Hieruit blijkt dus dat u wel degelijk op de hoogte was van de precieze identiteit van uw bedreigers en dat uzelf direct en persoonlijk met de dood bedreigd zou zijn geweest. Bij uw eerste en tweede verzoek vertelde u dus enkel vaagweg over bedreigingen door onbekenden die niet aan u persoonlijk gericht waren, terwijl uit uw derde verzoek blijkt dat u wél meermaals persoonlijk en direct met de dood bedreigd zou zijn geweest, én dat u de concrete identiteit van uw bedreiger zou kennen. Dat u zich bij uw eerste en tweede verzoek dermate op de vlakte houdt en een totaal andere situatie schetst die minder ernstig en concreet is dan de zogenaamde werkelijke redenen waarom u uw land diende te ontvluchten, houdt volstrekt geen steek.

Hetzelfde dient vastgesteld te worden met betrekking tot de bedreigingen die uw oudste broer meegemaakt zou hebben. Zo beschreef u bij uw eerste asielverzoek onder meer dat u niets wist over hoe de taliban uw broer van het huis had meegenomen, en dat u zelf niets wist over wat er gebeurde omdat u toen nog een kind was (CGVS notities 11.10.2017, p.7). Daarentegen blijkt uit uw huidige verzoek dat u wél zeer concreet kan omschrijven wat er met uw broer gebeurd zou zijn en hoe hij meegelokt werd uit het huis (CGVS notities 10.09.2020, p.16). Dat u zich bij uw eerste twee verzoeken op de vlakte hield over de werkelijke redenen van uw vertrek, en dat u een gebrek aan kennis omtrent de vervolgingsfeiten geveinsd zou hebben, ontbeert iedere logica. Dat u klaarblijkelijk uw verklaringen willekeurig aanpast ondermijnt dan ook de aannemelijkheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Ter rechtvaardiging voor uw nieuwe asielmotieven stelde u dat u erg bang was dat uw verklaringen niet vertrouwelijk behandeld zouden worden door de tolk, en dat uw familie in Afghanistan problemen zou krijgen door wat u in België vertelde. Uw vrienden zouden u aangeraden hebben om uw problemen niet te delen met de asielinstanties (DVZ verklaring volgend verzoek 05/03/2020, rubriek 16; CGVS notities 10/09/2020, p.18-19). Ook stelde u dat u bij uw tweede asielverzoek niet gevraagd was naar uw problemen, en dat u daardoor niets vermeld had (CGVS notities 10/09/2020, p.3). Nochtans was bij het indienen van uw tweede verzoek bij DVZ wel degelijk gevraagd op basis van welke nieuwe elementen u opnieuw internationale bescherming verzocht, en wat u dan precies vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst. Er werd u op het einde ook gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen, waarop u louter vermeldde dat u de wetten van België respecteert en dat u hoop dat men een goede beslissing voor u zou nemen omdat u uw land niet zomaar verlaten zou hebben (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubrieken 15, 18 en 22). Kortom, u er werd u bij uw tweede verzoek wel degelijk uitgebreid de kans geboden om uw werkelijke asielmotieven uiteen te zetten. Hoe dan ook rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle

medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en de redenen waarom u uw land diende te ontvluchten. Bovendien werd u er doorheen de twee asielprocedures die u inmiddels al doorlopen had herhaaldelijk op gewezen dat het van het uiterste belang is dat u de waarheid spreekt en dat uw verklaringen vertrouwelijk behandeld worden (DVZ vragenlijst 16/03/2016, voorafgaand advies; CGVS notities 11/10/2017 p.2; DVZ verklaring volgend verzoek 21/10/2019, afsluitende verklaring). Dat u deze medewerkingsplicht zowel bij DVZ, bij het CGVS als bij de RVV reeds aan uw laars lapte, dat u meermaals bedrieglijke verklaringen aflegde en uw verklaringen per verzoek aanpast naargelang het u uitkomt, maakt dat u het CGVS geen enkele basis biedt om uw blote beweringen over de bedreigingen bij onderhavig verzoek voor waar aan te nemen.

Voorts stelt het CGVS het volgende vast omtrent de laattijdige verklaringen over het overlijden van uw vader. Zo legde u doorheen uw asielprocedures tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin u vernam dat uw vader niet overleden was door ziekte, maar vermoord zou zijn. Bij het interview in het kader van uw tweede verzoek in oktober 2019 vertelde u dat u ongeveer zes maanden geleden te weten was gekomen dat uw vader gedood was door de taliban. U zou dus ongeveer in april 2019 vernomen hebben dat uw vader zou zijn vermoord (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubriek 15). Maar tijdens uw persoonlijke onderhoud in het kader van uw derde verzoek zei u dat u al in 2018 van uw moeder vernam dat uw vader vermoord zou zijn (CGVS notities 10/09/2020, p.19). Dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegde, tast de aannemelijkheid van uw relaas aan. Ongeacht of u in april 2019 of al in 2018 reeds op de hoogte was over de moord op uw vader, in beide gevallen doet het de wenkbrauwen fronsen dat u over de zogenaamd werkelijke reden van zijn overlijden niets vermeld had tijdens uw beroepsprocedure met betrekking tot uw eerste verzoek. De zitting bij de RVV vond immers pas op 22 mei 2019 plaats, met een arrest dat op 9 juli 2019 volgde. Nochtans bestaat de mogelijkheid voor iedere verzoeker om tot aan de sluiting van de debatten op de zitting een aanvullende nota neer te leggen. Dat u hebt nagelaten deze informatie, die essentieel was voor de beoordeling van uw verzoek, aan de RVV te bezorgen, én dat u nadien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin u vernam dat uw vader vermoord was, tast de aannemelijkheid van uw relaas mede aan. Dat uw vader vermoord zou zijn kan aldus worden betwijfeld en zet verder uw relaas op losse schroeven. Sowieso kan niet worden ingezien waarom u in het kader van uw eerste volgende verzoek en nadat u reeds een weigering van het CGVS en de RVV ontving, nog steeds niet het 'correcte' of volledige asielaanvraag zou hebben uiteengezet.

Los van bovenstaande opmerkingen roept uw nieuwe asielaanvraag ook ernstige vragen op in termen van waarschijnlijkheid, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Zo beschreef u dat uw broer wegvluchtte van het huwelijksfeest en dat hij na de begrafenis van de commandant naar huis kwam. Hij vertelde wat er was gebeurd en uw vader was erg bang. U zei dat uw broer de dagen nadien samen met uw vader in jullie winkel werkte, maar dat hij tegelijk ook wist welk veiligheidsrisico hij door het schietincident liep. Zes maanden na het schietincident werd uw broer 's nachts meegelokt uit het huis en werd hij vermoord (CGVS notities 10/09/2020, p.14-16). Het doet evenwel de wenkbrauwen fronsen dat uw broer zich enerzijds bewust was van het veiligheidsrisico dat hij liep, maar dat hij anderzijds wel gewoon in de winkel van uw vader bleef werken. Ook uw beschrijving van de fatale nacht waarin uw broer verdween, komt erg onwaarschijnlijk over. U zei dat er 's nachts op de deur werd geklopt en dat uw broer de deur open wilde doen omdat het misschien zijn vrienden konden zijn. Uw vader probeerde uw broer nog te stoppen, maar hij luisterde niet en werd uiteindelijk meegenomen (CGVS notities 10/09/2020, p.16). Uw verklaring dat hij ondanks het veiligheidsrisico toch gewoon de deur wilde openen voor een groep onbekenden die stelden vrienden van hem te zijn, en dit überhaupt 's nachts, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Uw vader zou volgens u zelfs nog getracht hebben om uw broer te verhinderen de deur te openen. Het lijkt toch bijzonder onverstandig voor uw broer, die nochtans als bodyguard voor een rivaliserende commandant gewerkt heeft en zich terdege bewust moet zijn geweest van de veiligheidsrisico's, om zomaar 's nachts de deur te openen voor een groep mannen, terwijl hij ook nog eens wist welk gevaar hem wegens het schietincident boven het hoofd kon hangen. Deze toch wel bijzonder naïeve handelwijze zoals deze uit uw relaas blijkt, tast mede de aannemelijkheid van uw verklaringen aan.

Tot slot werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen over de wijze waarop uw broer om het leven zou zijn gebracht. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming had u verklaard dat uw broer was doodgeschoten met een Kalasjnikov (CGVS notities 11/10/2017, p.8). U

verklaarde nadien bij DVZ dat de asielmotieven van uw eerste aanvraag wel nog correct waren, maar dat u niet verteld had over de dingen die gebeurden bij het huwelijk en over uw leven in Iran (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16). Hieruit blijkt dus dat u wel vasthoudt aan uw verklaringen over het overlijden van uw broer op zich, maar dat u o.a. een andere oorzaak van diens overlijden aanhaalt. Echter, tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming beschreef u dat uw broer op een andere wijze om het leven zou zijn gebracht. U verklaarde immers het volgende: "Ik weet niet hoe ze hem gedood hadden, misschien hebben ze gestopt met hem te doen ademen, of ze hebben zijn lichaam geslagen met stenen, zijn lichaam was in stukken. We konden het lichaam zelfs niet zien, het was zo erg toegetakeld." (CGVS notities 10/09/2020, p.16). Dat u nu plots niet meer weet hoe uw broer gedood zou zijn, terwijl u voordien zonder aarzelen stelde dat hij neergeschoten was met een Kalasjnikov, kan nog veel minder overtuigen wanneer men uw stelling in aanmerking neemt dat u zelf meegegaan zou zijn naar de plaats waar het lichaam van uw broer zich bevond (p.16). Aangezien u beide versies van uw vluchtmotieven baseert op het overlijden van uw broer is het merkwaardig dat u zelfs over de enige nog overeind blijvende constante in uw asielrelaas, nl. diens dood, totaal tegenstrijdige verklaringen aflegde. Samengenomen met alle bovenstaande opmerkingen maakt dit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas over de gebeurtenissen op het huwelijksfeest, over de bedreigingen door H. A. J. S. (...) én over de moord op uw broer.

Ten tweede dient ingegaan te worden op uw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Zoals hierboven uiteengezet stelde u bij DVZ dat uw voorgaande asielmotieven wel nog correct waren, maar dat u niets verteld had over de dingen die gebeurden op het huwelijk en over uw leven in Iran (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16). Echter, uw verklaringen houden volstrekt geen steek meer omdat u enerzijds stelt dat uw voorgaande asielmotieven wel nog correct waren, maar anderzijds stelt u ook dat u voordien niet volledig de waarheid hebt gesproken, en uit uw relaas blijkt dat uw broer niet wegens weigering van het vervoegen van de taliban maar om totaal andere redenen gedood zou zijn (CGVS notities 10/09/2020, p.19 en p.22). Ook wat betreft uw eigen gedwongen rekrutering legde u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd of men ooit aan u gevraagd heeft of u de taliban of een andere gewapende groep wil vervoegen, antwoordde u uitdrukkelijk dat dit nooit aan u gevraagd was. Op de vraag of iemand zich tot uw vader richtte met de vraag of u de taliban of een andere gewapende groep wilde vervoegen, antwoordde u eveneens dat niemand dit ooit aan uw vader vroeg. Echter, gevraagd of iemand ooit geprobeerd had om u onder dwang te rekruteren, wijzigde u uw standpunt en zei u dat dit twee keer gebeurd was: mensen van H. A. J. (...) zouden aan u gezegd hebben dat u moest meekomen en met hen moest meewerken, wat u geweigerd zou hebben (CGVS notities 10/09/2020, p.18). Het CGVS stelt bijgevolg vast dat u willekeurige verklaringen aflegt over of nu wel of niet van u verwacht werd dat u een gewapende groep moest vervoegen, en wie dit dan van u verwachtte. Het geheel van al deze vaststellingen maakt dat wederom geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban.

Vervolgens dient ingegaan te worden op uw verblijf in Iran en uw daarmee gepaard gaande verklaring dat u verwesterd zou zijn door uw langdurige verblijf buiten uw land van herkomst. U haalde immers aan dat dat u in Iran en Europa kennis maakte met tradities en culturen die ver afstaan van de Afghaanse cultuur, en dat u daardoor als ongelovig beschouwd zou worden, dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen naar de gebruiken in uw land van herkomst, en dat u wegens uw Iraanse accent beschuldigd zal worden van spionage voor Iran (DVZ verklaring volgend verzoek 05/03/2020, rubriek 19; CGVS notities 10/09/2020, p.10-11 en p.20-22).

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u ook over uw verblijf in Iran bij uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming niets vermeld had. Ter verklaring stelde u ook hier dat u bang was en dat u vreesde gedeporteerd te worden naar Afghanistan waar uw leven in gevaar is (CGVS notities 10/09/2020, p.3). Ook hier dient gewezen te worden op de medewerkingsplicht die bij u als verzoeker om internationale bescherming op de schouders rust om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen, onder meer over uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België, een medewerkingsplicht die u klaarblijkelijk op alle vlakken in de wind hebt geslagen, wat de betrouwbaarheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran algeheel aantast. Ook stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van uw verblijf aldaar. Zo zei u bij DVZ dat u twee jaar in Iran verbleef (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16), maar merkte u aan het begin van uw voorafgaand gehoor bij het CGVS op dat u niet twee, maar zeven jaar in Iran verbleven hebt. U zei dat het rapport van het interview bij DVZ niet aan u voorgelezen was en dat u de fout opmerkte toen uw advocaat het verslag voor u vertaalde (CGVS notities 10/09/2020, p.2). Gezien uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u doorheen uw asielprocedures uw verklaringen op willekeurige wijze aanpast naargelang het u het voordeligste lijkt, valt moeilijk zomaar op uw woord te geloven dat er

een fout in uw interview geslopen zou zijn. Bovendien blijkt uit uw interview bij DVZ dat u naast de duurtijd ook uitdrukkelijk de jaartallen vermeldde van uw verblijf in Iran, nl. van 1391 tot 1392 (2012-2013, verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16). Eenvoudigweg stellen dat er een fout in het verslag van uw interview staat, biedt dan ook geen overtuigende verklaring voor deze tegenstrijdigheid over de duurtijd én de jaartallen van uw verblijf in Iran. U en uw advocaat haalden aan dat u verwesterd bent omdat u Afghanistan reeds verlaten zou hebben in 1387 (2008) en een deel van uw jeugd doorbracht in Iran. U zei dat u reeds te lang in het buitenland verbleven hebt waardoor u niet meer op de hoogte bent van de gebruiken en regels in uw dorp, wat zal lijden tot vijandigheid van mededorpelingen (CGVS 10/09/2020, p.10-11 en p.21-22; opmerkingen advocaat p.22-23). Echter, gezien u doorheen uw asielprocedures geen eenduidige verklaringen aflegde over het moment van vertrek uit Afghanistan, noch over de duurtijd van uw verblijf in Iran, kan ook deze verklaring moeilijk zomaar voor waar worden aangenomen.

Daarnaast dient opgemerkt dat u, indien u omwille van een diepgewortelde verwestering en een lang verblijf in het buitenland vervolging vreest bij terugkeer, het bevreemdend is dat u dit nog nooit eerder, ook niet terloops, hebt aangebracht. Uw vrees om bij terugkeer beschuldigd te worden van spionage voor de Iraanse overheid wegens het Iraanse accent dat u zich eigen zou hebben gemaakt, of uw vrees voor vervolging wegens de Iraanse tradities die u aanschouwd hebt (CGVS notities 10/09/2020, p.10-11 en p.20-22), zijn immers elementen die reeds in uw hoofde bestonden ten tijde van uw aankomst in België en ten tijde van het indienen van uw eerste asielverzoek. Indien uw nieuwe verklaringen zouden worden aangenomen, wat niet het geval is, dan zou dat betekenen dat u in maart 2009 reeds in Iran was (CGVS notities 10/09/2020, p.3 en p.10). In het andere geval zou u in 2012 of 2013 in Iran zijn geweest (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16). U had pas op 11 oktober 2017 uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS met betrekking tot uw eerste verzoek. Bijgevolg was u al ruimschoots in de mogelijkheid gesteld om uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst te formuleren, maar u liet na om ook maar iets te zeggen over uw verblijf in Iran en de verwestering hierdoor in uw hoofde zou zijn ontstaan. Ook in de beroepsprocedure bij de RVV die in 2019 liep, liet u na hierover iets aan te halen. Meer nog, zelfs op 21 oktober 2019, toen u de kans kreeg om in het kader van uw tweede beschermingsverzoek uit te leggen welke vrees u koestert ten aanzien van Afghanistan, liet u na om ook maar iets hierover te zeggen. Dat u deze elementen pas zovele jaren later bij uw derde verzoek om internationale bescherming aanhaalt, doet fundamenteel afbreuk aan de ernst en aannemelijkheid ervan en geeft uw verklaringen een opportunistisch karakter.

Toen u gevraagd werd naar welke Afgaanse tradities u zich niet meer zou kunnen conformeren, haalde u aan dat u tegen de praktijk van bacha bazi of het misbruiken van jongens bent, en dat u het er niet mee eens bent dat een vrouw in Afghanistan niet voor zichzelf mag spreken of niet mag autorijden. U haalde het voorbeeld aan van F. (...), een Afgaanse vrouw die zonder rechtsproces gedood werd omdat ze ervan beschuldigd werd de Koran verbrand te hebben. U zei dat u zich niet afzet tegen zaken die binnen de Islam kaderen, maar wel tegen zaken die niet onder de Islam vallen. Zo zei u dat u tegen steniging bent, en u vindt het belangrijk dat jongeren hun eigen huwelijkspartner mogen kiezen (CGVS notities 10/09/2020, p.10 en p.20-22). Wat betreft het feit dat u zich bij terugkeer naar uw herkomstland zou moeten conformeren naar de daar heersende tradities en gebruiken, dient te worden gesteld dat het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in Iran en Europa, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. De beperkingen zijn immers gebaseerd op de in de Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene, lokaal geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Behalve uw Iraanse accent en uw loutere mening over bepaalde tradities of incidenten haalt u verder geen andere redenen aan waarom u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de aldaar geldende normen en waarden. De keuzevrijheid om al dan niet te conformeren kan an sich echter niet als fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is. Gevraagd of u in het verleden geprotesteerd had tegen de gebruiken waar u het niet mee eens bent, antwoordde u van niet omdat u nog jong was. Gevraagd of u hier bij terugkeer naar Afghanistan tegen zou reageren, zei u dat u tegen deze tradities zou zijn, maar dat het in Afghanistan gevaarlijk is om de cultuur te proberen veranderen. U opperde dat het beter is om de anderen te volgen zodat niets met u zou gebeuren, maar u stelde dat u daarbij geen kalme gedachten zou hebben. U opperde ook de mogelijkheid om mensen te informeren via sociale media zoals facebook, maar u doet dit niet wegens uw onzekere verblijfssituatie in België (CGVS notities

10/09/2020, p.21). Uw stelling dat u zich niet zou kunnen conformeren naar de heersende gebruiken in uw dorp blijft dus eerder oppervlakkig en louter hypothetisch van aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in het verleden concreet afgezet hebt tegen deze gebruiken, noch dat u dit bij terugkeer met woord en daad zou doen. U toont zodoende niet aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt immers geen diepgewortelde overtuiging of een onveranderlijk kenmerk waardoor het voor u fundamenteel onmogelijk zou zijn te conformeren met de heersende regels, wetten en gebruiken in Afghanistan. Bovendien dient opgemerkt dat het gebruik van Bacha Bazi en tekortkomingen bij vrouwenrechten geenszins direct betrekking hebben op uw persoon, en dat er zodoende geen enkele persoonlijke vrees in uw hoofde vastgesteld kan worden. Ook blijkt uit mediaberichten dat het incident waarbij F. (...) vermoord werd door een groep boze burgers, ook in Afghanistan erg bekritiseerd werd. Zo volgden na haar dood protesten en zou in Kabul een straat naar haar vernoemd zijn (zie artikel BBC News, 11 augustus 2015, F. (...): The making of a martyr, toegevoegd aan uw administratief dossier). Er dient dus volledigheidshalve opgemerkt dat ook in Afghanistan uw standpunt hieromtrent door bepaalde groepen gevolgd wordt en publiekelijk uitgedragen wordt.

U stelde voorts dat het voor u onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan omdat vele tradities voor u veranderd zijn door uw verblijf in Iran en Europa (p.10). Gevraagd welke tradities voor u dan veranderd zijn, haalde u aan dat men in Iran religieuze feesten op een andere wijze viert dan in Afghanistan. U vertelde dat men eid in Iran minder groots viert dan in Afghanistan, maar dat nieuwjaar in Iran dan weer wel uitgebreider gevierd wordt. U vertelde ook dat men in Iran de sjiitische traditie Muharram heeft, waarbij u ging kijken naar de traditionele rouwstoeten. U zei dat het in Afghanistan niet mogelijk is om vrij te gaan kijken naar zo'n sjiitische rouwstoet omdat men u dan van afvalligheid zou beschuldigen (CGVS notities 10/09/2020, p.11). Een andere wijze van het vieren van eid of nieuwjaar, en het gaan kijken naar een sjiitische rouwstoet kan evenwel niet beschouwd worden als een fundamenteel mensenrecht dat bij schending vervolging zou uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde u eveneens dat u een gelovige soenniet bent, dat u in België naar de moskee zou gaan en eid zou vieren moest Covid-19 u daar niet van weerhouden, en dat u in België deelnam aan de ramadan. Hieruit blijkt dan ook dat u ook met uw jarenlange verblijf in het buitenland uw religie hoog in het vaandel draagt, en u bevestigde ook dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zou deelnemen aan religieuze feesten zoals de ramadan of het Suikerfeest (CGVS notities 10/09/2020, p.5-6).

Daarnaast verwezen u en uw advocaat naar een kennis van u wiens verzoek om internationale bescherming in Frankrijk afgewezen is, en die kort na zijn terugkeer naar Afghanistan onder het mom van een voetbalspel vermoord werd. Voor zover verwestering daadwerkelijk de reden zou zijn geweest waarom uw kennis om het leven zou zijn gebracht, wat geenszins vaststaat, moet worden benadrukt dat dit geenszins betekent dat u ipso facto hetzelfde lot zou zijn beschoren. Uw situatie dient op haar eigen merites te worden beoordeeld en in casu heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde daadwerkelijk sprake is van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. Ook verwees uw advocaat naar een rapport over 55 terugkeerders die wegens beschuldigingen van verwestering vervolgd worden in Afghanistan. Uw advocaat haalde ook het rapport van UK Home Office over terugkeerders naar Afghanistan aan, waarin vervreemding gezien zou kunnen worden als een grond tot vervolging voor Afghanen die langere tijd in het buitenland verbleven (CGVS notities 10/09/2020, p.21 en p.23). Eventuele (gepercipieerde) verwestering komt inderdaad aan bod in diverse rapporten van onder meer EASO en The Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI). Op basis van diverse geraadpleegde bronnen wijst het IAGCI, dezelfde instantie als diegene waarnaar uw advocaat verwees, nochtans vrij eenduidig op het gegeven dat (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer an sich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. In het EASO rapport onderdeel 'Afghans perceived as "Westernised"' wordt er vooreerst gewezen op het gegeven dat 'verwesterde Afghanen' op zich geen sociale groep vormen binnen de betekenis van de Conventie van Genève omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afghaanse samenleving. Bij een gebrek aan nexus met de Conventie moet bijgevolg worden onderzocht of een bepaalde persoon een reëel risico op ernstige schade loopt om zo te voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming te voldoen. Het IAGCI wijst er hierbij vooreerst op dat er slechts een zeer beperkt aantal terugkeerders werden gevisieerd en/of aangevallen door niet-gouvernementele groeperingen omdat ze gezien werden als verwesterd. Het gaat hierbij in hoofdzaak ook om anekdotische verklaringen afgelegd door teruggekeerde Afghanen. Bovendien voegt het rapport daar meteen aan toe dat het in essentie

onduidelijk bleek te zijn of de werkelijke motieven voor bepaalde problemen wel effectief met verwestering te maken hadden. Het IAGCI stelt dat er geen algemene aanwijzing is dat incidenten met geweld tegen terugkeerders het gevolg zijn van een schijnbaar 'verwesterd' voorkomen/gedrag. Er wordt daarentegen gewezen op rapporten die aangeven dat terugkeerders uit het Westen worden verwelkomd in hun families en samenleving (weliswaar vooral wanneer ze worden gezien als succesvol). Het rapport concludeert dat gezien er slechts een handvol gerapporteerde aanvallen zijn binnen een context van een groot aantal (vele duizenden) terugkeerders, er een zeer laag risico is op een gewelddadige aanval of ontvoering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het rapport meldt dat sommige Afghanen die terugkeren uit Westerse landen kunnen te maken krijgen met discriminatie en sociaal stigma. Dit lijkt hierbij echter te zijn veroorzaakt door het feit dat het verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat de personen in kwestie 'verwesterd' zijn. Bovendien blijkt dat het zelfs in deze gevallen onwaarschijnlijk is dat er kan besloten worden tot het bestaan van een behandeling die omwille van zijn aard en/ of herhaling kan gezien worden als vervolging of ernstige schade. Er zijn überhaupt weinig of geen aanwijzingen dat 'discriminatie en stigmatisering' ten aanzien van terugkeerders wordt veroorzaakt doordat de persoon 'verwesterd' is geworden. In de meeste gevallen is dit te wijten aan schaamtegevoelens en het falen van het verblijf en de asielpprocedure waardoor niet werd voldaan aan de verwachtingen van de familie en gemeenschap (IAGCI – EASO Afghanistan: onderdeel Afghans perceived as “Westernised”). Gelet op uw persoonlijke verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie dient aldus te worden gesteld dat voorgaande motieven in uw hoofde geen nieuw element inhoudt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt.

Ter staving van uw verblijf in Iran legde u negen kleurenfoto's neer van uzelf in Teheran, waarbij één foto de datum 24/10/2011 bevat en één foto de datum 08/05/2014. De foto's staven dat u zich in Teheran bevond, naar uw zeggen in aanwezigheid van uw neven. Wat betreft de data op de foto's dient opgemerkt dat bewijsstukken van deze aard eenvoudig vatbaar zijn voor manipulatie, en dat aan een door een verzoeker bijgebracht stuk slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Indien men aanneemt dat de data op de foto's authentiek zijn, dan nog vormt dit geen indicatie van de duurtijd van uw verblijf in Iran, van uw beweerde vertrek naar Iran in 1387 (2008), noch van de redenen van uw vertrek uit Afghanistan. Deze foto's doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient het volgende opgemerkt te worden over uw verklaringen aangaande uw familiale netwerk in Afghanistan en uw mogelijkheden op hervestiging aldaar. U zei dat uw jongere broer zich inmiddels in Iran bevindt en dat uw vader in 2016 overleden is. Uw moeder en jongere zus zagen zich hierdoor genooddacht om jullie woning te verlaten en in te trekken bij uw paternale oom die ook in het dorp woont (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubrieken 12, 15 en 20). Tot op heden verblijven zij daar. Echter, u zei dat dat jullie contact met deze oom niet goed was toen u nog in Afghanistan was. Reeds toen u nog in Afghanistan was heerste er een grondconflict tussen uw vader en uw oom, waarbij er soms gevochten werd. Uw oom zou dan ook jullie landbouwgronden ingenomen hebben omdat hij in de veronderstelling is dat het hem nu toekomt. U zei dat uw oom niet goed is voor uw moeder en zus, dat hij uw moeder soms wreed behandelt, dat hij niet financieel voor hen instaat en dat hij niet wilde helpen met het versturen van uw foto's naar België. U zei dat u aldus met hem geen contact hebt maar enkel met uw moeder. Ook zei u dat jullie eigen woning inmiddels weggespoeld zou zijn door een overstroming (CGVS notities 10/09/2020, p.6 en p.20).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw asielpprocedure reeds blijkt dat u uw verklaringen aanpast naargelang wat u het voordeligst lijkt met het oog op het bekomen van een verblijfsstatus. Bijgevolg kunnen uw blote beweringen over de inname van jullie landbouwgronden door uw oom, over het wegspoelen van uw ouderlijke woning en over het bijzonder slechte contact met uw oom allerm minst zomaar voor waar aangenomen worden. Aangezien er aan uw relaas, waarbij uw vader en oudere broer om het leven zouden zijn gekomen en waarbij uw jongere broer naar Iran diende te vluchten, geen geloof kan worden gehecht, kan evenzeer betwijfeld worden of uw familiale netwerk en socio-economische situatie daadwerkelijk zo beperkt is als u wil laten uitschijnen. Daarnaast stelt het CGVS ook een tegenstrijdigheid vast binnen uw verklaringen over het slechte contact met uw oom, of de afwezigheid van enig contact. Zo beweert u bij onderhavig asielverzoek dat u helemaal geen contact hebt met uw oom en dat hij uw moeder niet helpt (CGVS notities 10/09/2020, p.19-20), terwijl u bij uw vorige interviews spontaan uw oom noemde als uw contactpersoon. Bij het indienen van uw tweede verzoek zei u dat u om de twee weken of eens per maand met uw oom telefoneert (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubriek 20). Ook bij het indienen van uw derde verzoek zei u dat u eens per twintig dagen of per maand uw oom opbelt om te vragen naar uw moeder (verklaring volgend verzoek

DVZ 05/03/2020, rubriek 21). Hieruit blijkt dan ook dat u wel degelijk contact hebt met uw oom, én dat hij u in verbinding stelt met uw moeder. Uw blote bewering over het slechte contact met uw oom en diens gebrekkige steun voor u en uw familie, kan op basis van deze vaststellingen moeilijk overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naast uw oom ook nog een ander familiaal netwerk hebt in uw thuisregio, nl. één paternale en één maternale tante, die elk gehuwd zijn, volwassen kinderen hebben en ook in de buurt wonen, nl. Kala-e-Now. U hebt met deze tantes geen telefonisch contact, maar toen u in Afghanistan was kwamen zij soms langs om te vragen hoe het ging (CGVS notities 10/09/2020, p.7-8). Er dient opgemerkt dat van u als zelfstandige volwassen gezonde man mét familiale wortels in uw herkomstregio redelijkerwijze verwacht mag worden dat u in staat bent zich opnieuw te vestigen in uw regio, waar ook minstens uw moeder en zus nog verblijven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de definitie van het begrip 'vluchteling' in artikel 1 van het Verdrag van Genève en past deze toe op zijn geval. Hij stelt te vreezen dat hij zal worden vermoord omwille van bloedwraak. Ter staving van zijn subjectieve vrees wenst verzoeker te verwijzen naar zijn verklaringen. Ter staving van zijn objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar *"de gekende landeninformatie over eer en bloedwraak in Afghanistan"*.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verweerster heeft deze asielaanvraag niet ontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen geloof hecht aan het feit dat verzoeker H. A. (...) vreest en dat verzoeker verwesterd is.

Verweerster verwijst naar de verklaringen van verzoeker in zijn eerste en tweede asielaanvraag mbt het schietincident en zo probeert ze om de verklaringen van verzoeker in twijfel te trekken.

Verzoeker meent dat hij toen de feiten anders verteld heeft en dat hij bij de huidige asielaanvraag meerdere keren aangehaald heeft dat hij nu de waarheid spreekt.

Wat betreft de rechtstreekse contact van de bedrieger van verzoekers:

Verzoeker meent nogmaals dat hij in de eerste asielaanvraag niet de waarheid verteld heeft.

Verzoeker meent dat hij meerdere keren verteld heeft dat hij nu de waarheid verteld en dat hij in verleden niet de waarheid verteld heeft.

Verweerster verwijst en verwijst en verwijst naar de verklaringen van verzoeker in zijn eerste en tweede asielaanvraag.

Verzoeker meent dat hij meermaals verteld heeft dat hij toen niet de waarheid verteld heeft.

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster telkens naar deze verklaringen verwijst wetend dat verzoeker zelf toegeeft dat ze niet op de waarheid gebaseerd waren.

Wat betreft de bedreigingen van oudste broer van verzoeker door de taliban:

Verweerster stelt dat verzoeker toen niet veel wist over dit feit en nu veel details kan vertellen.

Het is toch niet moeilijk om een keer te luisteren wat verzoeker zegt.

Verzoeker zegt dat hij toen niet de waarheid sprak, dit was ook reden dat hij niet veel kan vertellen.

Hoe kan men veel vertellen over een feit dat zich nooit voorgedaan heeft?

Verzoeker kan nu veel details vertellen omdat hij effectief deze feiten meegemaakt heeft en zelf getuige van was.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet eerder de waarheid verteld heeft.

Verzoeker meent dat hij een fout gemaakt heeft en dat hij nu de gevolgen ervan draagt.

Verzoeker meent dat het moeilijk is om nu de asielinstantie te overtuigen dat hij nu de waarheid verteld.

Verzoeker vraagt gewoon een 2de kans.

Verzoeker geeft toe dat hij nagelaten heeft om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht.

Verzoeker vraagt gewoon een 2de kans.

Wat betreft de dood van verzoekers vader:

Verzoeker meent dat hij zelf jaren niet meer in het land van herkomst woont. Verzoekers familie hebben verzoeker niet tijdig geïnformeerd over de dood van de vader.

Verzoeker meent dat over de dood van verzoekers vader geen twijfel is. Verweerster neemt hem gewoon kwalijk omdat hij dit niet eerder vermeld heeft of de exacte tijd niet vermeld heeft.

Verzoeker heeft deze informatie via andere familieleden vernomen. Verzoeker was zelf niet aanwezig in Afghanistan tijdens de dood van zijn vader om de exacte datum te vertellen.

Verweerster vindt het niet geloofwaardig dat de broer van verzoeker na dit incident verder in de winkel werkte.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 14 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

(...)

Verzoekers broer stond buiten en hij dacht dat men hem niet zal vervolgen omdat hij zelf niet betrokken was en zelf niet geschoten heeft op iemand.

Ook pagina 15:

(...)

Wat betreft waarom de broer de deur opendeed:

Verweerster verwijst naar een deel van de verklaringen om haar beslissing te motiveren.

Dit is een selectieve lezing:

Op pagina van 16 staat het volgende:

(...)

Verzoekers broer werd misleid en hij dacht dat een van zijn vrienden op hem aan het wachten was.

Wat betreft de wijze waarop verzoekers broer vermoord was:

Verzoeker meent dat hij nu de waarheid verteld over alles. Verzoekers eerste asielaanvraag was niet gebaseerd op de waarheid.

Verzoeker verteld nu veel details over de wijze waarop zijn broer vermoord is. Verzoeker kon bij zijn 1ste en 2de asielaanvraag niet veel erover vertellen dat dat hij geschoten was met een Kalachnikov.

Wat betreft de gedwongen rekrutering:

Verzoeker meent dat zich vervoegen en gedwongen rekrutering hebben 2 verschillende betekenissen.

Zie pagina 18 waarin het volgende staat:

(...)

Op de vraag om zich te vervoegen.

Antwoord: nee,

Op de vraag over gedwongen rekrutering:

Antwoord ja,

Verzoeker meent dat hij aan een PO niet moet uitleggen dat deze 2 worden totaal verschillende betekenissen hebben.

Zich vervoegen is vrijwillig

Gedwongen rekrutering niet.

Verweerster neemt ten onrechte de duur van verzoekers verblijf in Iran in twijfel. Verzoeker meent dat het zijn recht is om de fouten te verbeteren.

De tolken maken regelmatig fouten zowel bij de DVZ als bij het CGVS. De raadsman van verzoeker heeft in 2 dossier zware fouten vastgesteld door de tolken.

Zaak A. S. ovnr (...) (beroep hangend bij uw Raad) de fout van de tolk van het CGVS.

Zaak J. M. H ovnr (...) (beroep hangend bij uw Raad) de fout van een beëdigde tolk

Dit ter illustratie!!

Welke fouten de tolken bij de DVZ en het CGVS maken weet allen de God en verzoekers raadsman wanneer hij aanwezig is tijdens een gehoor van het CGVS.

In de maand van augustus en september 2020 vroeg verzoekers raadsman op het einde van het gehoor van het CGVS om 2 gehoren van het CGVS als nietig te beschouwen omdat de tolk totaal foutief vertaald.

Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om mijn zijn verwestering rekening te houden.

Verweerster maakt ten onrechte veel afleidingen uit de verklaringen van verzoeker en haar beslissing te motiveren.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 21 :

(...)

Verzoeker stelde dat ofwel volg je anderen niet en loopt u het risico om vermoord te worden, ofwel zwijg ja en dan heb je geen kalme gedachten.

Verzoeker meende met de kalme gedachten dat hij als een lafaard leeft omdat u bang bent om te zeggen wat je moet zeggen.

Verzoeker wil niet zo leven. Verzoeker wil vrij leven en doen en handelen zoals hij dat goedvindt.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijt het CGVS niet gemotiveerd te hebben waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en verwijst naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/0, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker meent dat het rapport van de UK Home Office met de titel "*Treatment of returnees*" van toepassing is in zijn situatie en stelt dat het niet redelijk is van hem te verwachten om na zoveel jaren terug te keren naar Afghanistan. Door hem terug te sturen naar een land waar hij zich moeilijk kan aanpassen en waar hij gemarginaliseerd wordt omdat hij anders is, schendt België volgens hem artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent verder dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, waar het volgens hem nergens veilig is, en verwijst naar de volgende rapporten:

*"25 January 2018 I RDC - Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board
Afghanistan*

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

February 2019 I ECRE - European Council on Refugees and Exiles

Afghanistan

Brief report on the inadmissibility of returns due to the deterioration of the security situation

(...)

<https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2019/02/Policy-Note-17.pdf>

(...)

May 2018 I EASO - European Asylum Support Office

Afghanistan

Report on security situation by province (Update of ID 350660, updated by ID 2010329)

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1434285/90_1528284869_afghanistan-security-situation-2018.pdf

March 2018 I CNRR - Romanian National Council for Refugees

Afghanistan

Report on security situation and Taliban activities (human rights situation; security situation; key international actors)

(...)

https://www.portal-ito.ro/documents/20181/67321/01_TR_CNRR.IGI+Security+Situation+and+Taliban+Activities+in+Afghanistan+2018.03_EN.pdf/eccc886c-00d6-4656-9370-e3fa1f7554ce

Veiligheidssituatie in Kaboel en de grote steden en de situatie van de tergrukeerders

2 March 20181 UNHCR - UN High Commissioner for Refugees

Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA)

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oega_vn.pdf

(...)

31 January 2018 / Oxfam (Author), published by ReliefWeb

Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

(...)

<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 / RDC - Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board

Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

2 September 2020 / EASO - European Asylum Support Office

Afghanistan

Query response on Afghanistan: Situation and treatment of Afghan nationals perceived as "Westernised" (2018 - 2020)

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf

De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker tevens nagelaten om rekening te houden met het volgende:

"26 August 2020 / UN OCHA - UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs

Afghanistan

Update on the humanitarian situation and impact of COVID-19 (covering 17-23 August 2020)

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2036567/operational_sitrep_covid-19_26_august_2020_final.pdf

18 August 2020 / UN OCHA - UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs

Afghanistan

Weekly update on the humanitarian situation (covering 10-16 August 2020)

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2036050/afghanistan_humanitarian_weekly_16_august_2020.pdf

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 26 april 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de "Country Guidance Note: Afghanistan" van EASO van december 2020 en het "Country of Origin Information Report: Afghanistan. Security Situation" van EASO van september 2020, p. 1-54 en 178-184.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend

verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal op 27 december 2017 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweringen volgens dewelke zijn oudere broer omstreeks 2003 door de taliban werd meegenomen en vermoord omdat hij geweigerd had zich bij hen aan te sluiten en zijn vader vervolgens meermaals door de taliban werd benaderd met het oog op verzoekers rekrutering. Bij arrest nr. 223 827 van 9 juli 2019 bevestigde de Raad deze beslissing. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming hield verzoeker vast aan zijn eerdere verklaringen en voorgehouden vrees om te worden gedood door de taliban en voegde hij toe dat hij inmiddels te weten was gekomen dat zijn vader twee jaar eerder door de taliban werd vermoord en niet overleed aan een ziekte, zoals hij tot dan toe zou hebben gedacht. Tevens verklaarde verzoeker dat de taliban ook aan zijn broer K. J. hebben gevraagd om met hen samen te werken en dat zijn broer daarom eveneens het land verlaten heeft en zich in Iran bevindt. Op 27 november 2019 verklaarde de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk omdat er geen nieuwe elementen of feiten waren (aangebracht) die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn

verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België grondig wijzigt. Hij verklaart dat hij ter gelegenheid van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming de waarheid niet heeft verteld over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn vertrek ten grondslag zouden hebben gelegen en dat hij ook een verblijf van zeven jaar in Iran voorafgaand aan zijn komst naar België niet heeft vermeld. Thans geeft verzoeker aan dat hij Afghanistan omstreeks 2008 reeds verlaten heeft omdat hij er met de dood zou zijn bedreigd door S. H. D., een medestander van de jihadi-commandant H. A. J. S. met wie de commandant voor wie zijn broer op dat moment als lijfwacht werkte op een huwelijksfeest in conflict zou zijn gekomen. Tijdens een vuurgevecht zouden onder meer twee mannen van H. A. J. S., waaronder de broer van S. H. D., om het leven zijn gekomen en S. H. D. zou verzoekers broer hiervoor verantwoordelijk hebben gehouden. Zes maanden na het incident op het huwelijksfeest zou verzoekers broer op een nacht zijn meegelokt en enkele dagen later zou zijn lijk in de buurt zijn aangetroffen door enkele dorpelingen. Sindsdien zou S. H. D. er ten aanzien van verzoekers vader frequent mee hebben gedreigd dat hij verzoeker en verzoekers jongere broer zou doden. Omwille van deze bedreigingen zou verzoeker uiteindelijk besloten hebben Afghanistan te verlaten en naar Iran zijn gereisd, waar hij zeven jaar illegaal zou hebben verbleven. In oktober 2016 zou verzoekers vader door militieleden van H. A. J. S. zijn doodgeschoten, doch verzoekers moeder zou de werkelijke oorzaak van het overlijden voor verzoeker jarenlang hebben verzwegen. Verzoeker stelt dat inmiddels ook zijn jongere broer Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor H. A. J. S. en tot op heden in Iran verblijft. Verzoeker voert verder aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij verwesterd is doordat hij zeven jaar in Iran heeft verbleven en inmiddels al vijf jaar in België verblijft. Tot slot haalt verzoeker aan dat zijn oom langs vaderskant, bij wie zijn moeder en zus thans zouden verblijven, de landbouwgrond van de familie heeft ingenomen en dat hij bij terugkeer niet op zijn steun zal kunnen rekenen. Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker negen foto's neer van hemzelf in Iran.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name de doodsbedreigingen uitgaande van commandant H. A. J. (...) en uw verklaring dat u verwesterd zou zijn wegens uw verblijf in Iran en Europa, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Ten eerste dient ingegaan te worden op de gebeurtenissen bij het huwelijksfeest en de bedreigingen van H. A. J. S. (...) die u aanhaalde. Dienaangaande dient opgemerkt dat u tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming het schietincident bij het huwelijksfeest en de bedreigingen ten aanzien van uw broer en de rest van de familie die daaruit volgden niet vermeld hebt. Integendeel, u gaf een geheel andere reden voor het door u beweerde overlijden van uw broer en voor uw vertrek uit Afghanistan. U vertelde dat uw broer gedood zou zijn omdat hij geweigerd had de taliban te vervoegen, en dat ook u Afghanistan wegens het risico op gedwongen rekrutering door de taliban verliet. U repte met geen woord over de vijandigheden van H. A. J. S. (...), terwijl hij volgens u de werkelijke aanstichter zou zijn van de moord op uw broer, de moord op uw vader, uw vlucht uit Afghanistan, het vertrek van uw jongste broer uit Afghanistan, en de vlucht van uw moeder en zus uit het ouderlijke huis (CGVS notities 10/09/2020, p.10).

Bovendien stelt het CGVS vast dat u uw eerste en tweede verzoeken baseerde op asielmotieven die klaarblijkelijk minder ernstig en direct waren dan de asielmotieven die u bij uw huidige verzoek aanhaalt. Zo verklaarde u bij uw eerste verzoek dat uw bedreigers zich nooit rechtstreeks tot u hadden gericht, dat ze enkel uw vader aanspraken en hem telkens even meenamen om over u te spreken, dat u nooit hoorde wat ze zeiden en dat u hen ook niet herkende omdat ze gemaskerd waren (CGVS notities 11.10.2017, p.8-9). Kortom, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf nooit ook maar enige concrete bedreiging gehoord zou hebben, dat uzelf nooit direct bedreigd werd en dat u niets wist over de precieze identiteit van uw bedreigers. Bij uw huidige derde verzoek legde u daarentegen totaal andere verklaringen af. U zei dat u met uw eigen horen hoorde hoe S. H. D. (...) tegen uw vader dreigde dat hij alle familieleden zou doden en dat hij de generatie zou doen verdwijnen van de aarde (CGVS notities 10.09.2020, p.10, p.15-17). U beschreef dat S. H. D. (...) naar de winkel kwam en uw vader bedreigde, waarbij u alles hoorde en waarbij S(...) ook naar u wees en zich tot u richtte. U vertelde ook dat u zelf twee keer persoonlijk bedreigd bent geweest door de bodyguards van S(...) die naar u toekwamen en zeiden dat uw leven in hun handen lag (CGVS notities 10.09.2020, p.17-18). Hieruit blijkt dus dat u wel degelijk op de hoogte was van de precieze identiteit van uw bedreigers en dat uzelf direct en persoonlijk met de dood bedreigd zou zijn geweest. Bij uw eerste en tweede verzoek vertelde u dus enkel vaagweg over

bedreigingen door onbekenden die niet aan u persoonlijk gericht waren, terwijl uit uw derde verzoek blijkt dat u wél meermaals persoonlijk en direct met de dood bedreigd zou zijn geweest, én dat u de concrete identiteit van uw bedreiger zou kennen. Dat u zich bij uw eerste en tweede verzoek dermate op de vlakte houdt en een totaal andere situatie schetst die minder ernstig en concreet is dan de zogenaamde werkelijke redenen waarom u uw land diende te ontvluchten, houdt volstrekt geen steek. Hetzelfde dient vastgesteld te worden met betrekking tot de bedreigingen die uw oudste broer meegemaakt zou hebben. Zo beschreef u bij uw eerste asielverzoek onder meer dat u niets wist over hoe de taliban uw broer van het huis had meegenomen, en dat u zelf niets wist over wat er gebeurde omdat u toen nog een kind was (CGVS notities 11.10.2017, p.7). Daarentegen blijkt uit uw huidige verzoek dat u wél zeer concreet kan omschrijven wat er met uw broer gebeurd zou zijn en hoe hij meegelokt werd uit het huis (CGVS notities 10.09.2020, p.16). Dat u zich bij uw eerste twee verzoeken op de vlakte hield over de werkelijke redenen van uw vertrek, en dat u een gebrek aan kennis omtrent de vervolgingsfeiten geveinsd zou hebben, ontbeert iedere logica. Dat u klaarblijkelijk uw verklaringen willekeurig aanpast ondermijnt dan ook de aannemelijkheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Ter rechtvaardiging voor uw nieuwe asielmotieven stelde u dat u erg bang was dat uw verklaringen niet vertrouwelijk behandeld zouden worden door de tolk, en dat uw familie in Afghanistan problemen zou krijgen door wat u in België vertelde. Uw vrienden zouden u aangeraden hebben om uw problemen niet te delen met de asielinstanties (DVZ verklaring volgend verzoek 05/03/2020, rubriek 16; CGVS notities 10/09/2020, p.18-19). Ook stelde u dat u bij uw tweede asielverzoek niet gevraagd was naar uw problemen, en dat u daardoor niets vermeld had (CGVS notities 10/09/2020, p.3). Nochtans was bij het indienen van uw tweede verzoek bij DVZ wel degelijk gevraagd op basis van welke nieuwe elementen u opnieuw internationale bescherming verzocht, en wat u dan precies vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst. Er werd u op het einde ook gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen, waarop u louter vermeldde dat u de wetten van België respecteert en dat u hoop dat men een goede beslissing voor u zou nemen omdat u uw land niet zomaar verlaten zou hebben (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubrieken 15, 18 en 22). Kortom, u er werd u bij uw tweede verzoek wel degelijk uitgebreid de kans geboden om uw werkelijke asielmotieven uiteen te zetten. Hoe dan ook rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en de redenen waarom u uw land diende te ontvluchten. Bovendien werd u er doorheen de twee asielprocedures die u inmiddels al doorlopen had herhaaldelijk op gewezen dat het van het uiterste belang is dat u de waarheid spreekt en dat uw verklaringen vertrouwelijk behandeld worden (DVZ vragenlijst 16/03/2016, voorafgaand advies; CGVS notities 11/10/2017 p.2; DVZ verklaring volgend verzoek 21/10/2019, afsluitende verklaring). Dat u deze medewerkingsplicht zowel bij DVZ, bij het CGVS als bij de RVV reeds aan uw laars lapte, dat u meermaals bedrieglijke verklaringen aflegde en uw verklaringen per verzoek aanpast naargelang het u uitkomt, maakt dat u het CGVS geen enkele basis biedt om uw blote beweringen over de bedreigingen bij onderhavig verzoek voor waar aan te nemen. Voorts stelt het CGVS het volgende vast omtrent de laattijdige verklaringen over het overlijden van uw vader. Zo legde u doorheen uw asielprocedures tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin u vernam dat uw vader niet overleden was door ziekte, maar vermoord zou zijn. Bij het interview in het kader van uw tweede verzoek in oktober 2019 vertelde u dat u ongeveer zes maanden geleden te weten was gekomen dat uw vader gedood was door de taliban. U zou dus ongeveer in april 2019 vernomen hebben dat uw vader zou zijn vermoord (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubriek 15). Maar tijdens uw persoonlijke onderhoud in het kader van uw derde verzoek zei u dat u al in 2018 van uw moeder vernam dat uw vader vermoord zou zijn (CGVS notities 10/09/2020, p.19). Dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegde, tast de aannemelijkheid van uw relaas aan. Ongeacht of u in april 2019 of al in 2018 reeds op de hoogte was over de moord op uw vader, in beide gevallen doet het de wenkbrauwen fronsen dat u over de zogenaamd werkelijke reden van zijn overlijden niets vermeld had tijdens uw beroepsprocedure met betrekking tot uw eerste verzoek. De zitting bij de RVV vond immers pas op 22 mei 2019 plaats, met een arrest dat op 9 juli 2019 volgde. Nochtans bestaat de mogelijkheid voor iedere verzoeker om tot aan de sluiting van de debatten op de zitting een aanvullende nota neer te leggen. Dat u hebt nagelaten deze informatie, die essentieel was voor de beoordeling van uw verzoek, aan de RVV te bezorgen, én dat u nadien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin u vernam dat uw vader vermoord was, tast de aannemelijkheid van uw relaas mede aan. Dat uw vader vermoord zou zijn kan aldus worden betwijfeld en zet verder uw relaas op losse schroeven. Sowieso kan niet worden ingezien waarom u in het kader van uw eerste volgende verzoek en nadat u reeds een

weigering van het CGVS en de RVV ontving, nog steeds niet het 'correcte' of volledige asielrelaas zou hebben uiteengezet.

Los van bovenstaande opmerkingen roept uw nieuwe asielrelaas ook ernstige vragen op in termen van waarschijnlijkheid, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Zo beschreef u dat uw broer wegvluchtte van het huwelijksfeest en dat hij na de begrafenis van de commandant naar huis kwam. Hij vertelde wat er was gebeurd en uw vader was erg bang. U zei dat uw broer de dagen nadien samen met uw vader in jullie winkel werkte, maar dat hij tegelijk ook wist welk veiligheidsrisico hij door het schietincident liep. Zes maanden na het schietincident werd uw broer 's nachts meegelokt uit het huis en werd hij vermoord (CGVS notities 10/09/2020, p.14-16). Het doet evenwel de wenkbrauwen fronsen dat uw broer zich enerzijds bewust was van het veiligheidsrisico dat hij liep, maar dat hij anderzijds wel gewoon in de winkel van uw vader bleef werken. Ook uw beschrijving van de fatale nacht waarin uw broer verdween, komt erg onwaarschijnlijk over. U zei dat er 's nachts op de deur werd geklopt en dat uw broer de deur open wilde doen omdat het misschien zijn vrienden konden zijn. Uw vader probeerde uw broer nog te stoppen, maar hij luisterde niet en werd uiteindelijk meegenomen (CGVS notities 10/09/2020, p.16). Uw verklaring dat hij ondanks het veiligheidsrisico toch gewoon de deur wilde openen voor een groep onbekenden die stelden vrienden van hem te zijn, en dit überhaupt 's nachts, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Uw vader zou volgens u zelfs nog getracht hebben om uw broer te verhinderen de deur te openen. Het lijkt toch bijzonder onverstandig voor uw broer, die nochtans als bodyguard voor een rivaliserende commandant gewerkt heeft en zich terdege bewust moet zijn geweest van de veiligheidsrisico's, om zomaar 's nachts de deur te openen voor een groep mannen, terwijl hij ook nog eens wist welk gevaar hem wegens het schietincident boven het hoofd kon hangen. Deze toch wel bijzonder naïeve handelwijze zoals deze uit uw relaas blijkt, tast mede de aannemelijkheid van uw verklaringen aan.

Tot slot werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen over de wijze waarop uw broer om het leven zou zijn gebracht. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming had u verklaard dat uw broer was doodgeschoten met een Kalasjnikov (CGVS notities 11/10/2017, p.8). U verklaarde nadien bij DVZ dat de asielmotieven van uw eerste aanvraag wel nog correct waren, maar dat u niet verteld had over de dingen die gebeurden bij het huwelijk en over uw leven in Iran (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16). Hieruit blijkt dus dat u wel vasthoudt aan uw verklaringen over het overlijden van uw broer op zich, maar dat u o.a. een andere oorzaak van diens overlijden aanhaalt. Echter, tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming beschreef u dat uw broer op een andere wijze om het leven zou zijn gebracht. U verklaarde immers het volgende: "Ik weet niet hoe ze hem gedood hadden, misschien hebben ze gestopt met hem te doen ademen, of ze hebben zijn lichaam geslagen met stenen, zijn lichaam was in stukken. We konden het lichaam zelfs niet zien, het was zo erg toegetakeld." (CGVS notities 10/09/2020, p.16). Dat u nu plots niet meer weet hoe uw broer gedood zou zijn, terwijl u voordien zonder aarzelen stelde dat hij neergeschoten was met een Kalasjnikov, kan nog veel minder overtuigen wanneer men uw stelling in aanmerking neemt dat u zelf meegegaan zou zijn naar de plaats waar het lichaam van uw broer zich bevond (p.16). Aangezien u beide versies van uw vluchtmotieven baseert op het overlijden van uw broer is het merkwaardig dat u zelfs over de enige nog overeind blijvende constante in uw asielrelaas, nl. diens dood, totaal tegenstrijdige verklaringen aflegde. Samengenomen met alle bovenstaande opmerkingen maakt dit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas over de gebeurtenissen op het huwelijksfeest, over de bedreigingen door H. A. J. S. (...) én over de moord op uw broer.

(...)

Vervolgens dient ingegaan te worden op uw verblijf in Iran en uw daarmee gepaard gaande verklaring dat u verwesterd zou zijn door uw langdurige verblijf buiten uw land van herkomst. U haalde immers aan dat dat u in Iran en Europa kennis maakte met tradities en culturen die ver afstaan van de Afghaanse cultuur, en dat u daardoor als ongelovig beschouwd zou worden, dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen naar de gebruiken in uw land van herkomst, en dat u wegens uw Iraanse accent beschuldigd zal worden van spionage voor Iran (DVZ verklaring volgend verzoek 05/03/2020, rubriek 19; CGVS notities 10/09/2020, p.10-11 en p.20-22).

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u ook over uw verblijf in Iran bij uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming niets vermeld had. Ter verklaring stelde u ook hier dat u bang was en dat u vreesde gedeporteerd te worden naar Afghanistan waar uw leven in gevaar is (CGVS notities 10/09/2020, p.3). Ook hier dient gewezen te worden op de medewerkingsplicht die bij u als verzoeker om internationale bescherming op de schouders rust om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen, onder meer over uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België, een medewerkingsplicht die u klaarblijkelijk op alle vlakken in de wind hebt geslagen, wat de betrouwbaarheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran algeheel aantast. Ook stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van uw verblijf aldaar. Zo zei u bij DVZ dat u twee jaar in Iran verbleef (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16), maar merkte u aan het begin van uw

voorafgaand gehoor bij het CGVS op dat u niet twee, maar zeven jaar in Iran verbleven hebt. U zei dat het rapport van het interview bij DVZ niet aan u voorgelezen was en dat u de fout opmerkte toen uw advocaat het verslag voor u vertaalde (CGVS notities 10/09/2020, p.2). Gezien uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u doorheen uw asielprocedures uw verklaringen op willekeurige wijze aanpast naargelang het u het voordeligste lijkt, valt moeilijk zomaar op uw woord te geloven dat er een fout in uw interview geslopen zou zijn. Bovendien blijkt uit uw interview bij DVZ dat u naast de duurtijd ook uitdrukkelijk de jaartallen vermeldde van uw verblijf in Iran, nl. van 1391 tot 1392 (2012-2013, verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16). Eenvoudigweg stellen dat er een fout in het verslag van uw interview staat, biedt dan ook geen overtuigende verklaring voor deze tegenstrijdigheid over de duurtijd én de jaartallen van uw verblijf in Iran. U en uw advocaat haalden aan dat u verwesterd bent omdat u Afghanistan reeds verlaten zou hebben in 1387 (2008) en een deel van uw jeugd doorbracht in Iran. U zei dat u reeds te lang in het buitenland verbleven hebt waardoor u niet meer op de hoogte bent van de gebruiken en regels in uw dorp, wat zal lijden tot vijandigheid van mededorpelingen (CGVS 10/09/2020, p.10-11 en p.21-22; opmerkingen advocaat p.22-23). Echter, gezien u doorheen uw asielprocedures geen eenduidige verklaringen aflegde over het moment van vertrek uit Afghanistan, noch over de duurtijd van uw verblijf in Iran, kan ook deze verklaring moeilijk zomaar voor waar worden aangenomen.

Daarnaast dient opgemerkt dat u, indien u omwille van een diepgewortelde verwestering en een lang verblijf in het buitenland vervolging vreest bij terugkeer, het bevreemdend is dat u dit nog nooit eerder, ook niet terloops, hebt aangebracht. Uw vrees om bij terugkeer beschuldigd te worden van spionage voor de Iraanse overheid wegens het Iraanse accent dat u zich eigen zou hebben gemaakt, of uw vrees voor vervolging wegens de Iraanse tradities die u aanschouwd hebt (CGVS notities 10/09/2020, p.10-11 en p.20-22), zijn immers elementen die reeds in uw hoofde bestonden ten tijde van uw aankomst in België en ten tijde van het indienen van uw eerste asiolverzoek. Indien uw nieuwe verklaringen zouden worden aangenomen, wat niet het geval is, dan zou dat betekenen dat u in maart 2009 reeds in Iran was (CGVS notities 10/09/2020, p.3 en p.10). In het andere geval zou u in 2012 of 2013 in Iran zijn geweest (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 16). U had pas op 11 oktober 2017 uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS met betrekking tot uw eerste verzoek. Bijgevolg was u al ruimschoots in de mogelijkheid gesteld om uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst te formuleren, maar u liet na om ook maar iets te zeggen over uw verblijf in Iran en de verwestering hierdoor in uw hoofde zou zijn ontstaan. Ook in de beroepsprocedure bij de RvV die in 2019 liep, liet u na hierover iets aan te halen. Meer nog, zelfs op 21 oktober 2019, toen u de kans kreeg om in het kader van uw tweede beschermingsverzoek uit te leggen welke vrees u koestert ten aanzien van Afghanistan, liet u na om ook maar iets hierover te zeggen. Dat u deze elementen pas zovele jaren later bij uw derde verzoek om internationale bescherming aanhaalt, doet fundamenteel afbreuk aan de ernst en aannemelijkheid ervan en geeft uw verklaringen een opportunistisch karakter.

Toen u gevraagd werd naar welke Afgaanse tradities u zich niet meer zou kunnen conformeren, haalde u aan dat u tegen de praktijk van bacha bazi of het misbruiken van jongens bent, en dat u het er niet mee eens bent dat een vrouw in Afghanistan niet voor zichzelf mag spreken of niet mag autorijden. U haalde het voorbeeld aan van F. (...), een Afgaanse vrouw die zonder rechtsproces gedood werd omdat ze ervan beschuldigd werd de Koran verbrand te hebben. U zei dat u zich niet afzet tegen zaken die binnen de Islam kaderen, maar wel tegen zaken die niet onder de Islam vallen. Zo zei u dat u tegen steniging bent, en u vindt het belangrijk dat jongeren hun eigen huwelijkspartner mogen kiezen (CGVS notities 10/09/2020, p.10 en p.20-22). Wat betreft het feit dat u zich bij terugkeer naar uw herkomstland zou moeten conformeren naar de daar heersende tradities en gebruiken, dient te worden gesteld dat het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in Iran en Europa, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. De beperkingen zijn immers gebaseerd op de in de Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene, lokaal geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Behalve uw Iraanse accent en uw loutere mening over bepaalde tradities of incidenten haalt u verder geen andere redenen aan waarom u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de aldaar geldende normen en waarden. De keuzevrijheid om al dan niet te conformeren kan an sich echter niet als fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is. Gevraagd of u in het verleden geprotesteerd had tegen de gebruiken waar u het niet mee eens bent, antwoordde u van niet omdat u nog jong was. Gevraagd of u hier bij terugkeer naar Afghanistan tegen zou reageren, zei u dat u tegen deze tradities zou zijn, maar dat het in Afghanistan gevaarlijk is om de cultuur te proberen veranderen. U opperde dat het beter is om

de anderen te volgen zodat niets met u zou gebeuren, maar u stelde dat u daarbij geen kalme gedachten zou hebben. U opperde ook de mogelijkheid om mensen te informeren via sociale media zoals facebook, maar u doet dit niet wegens uw onzekere verblijfssituatie in België (CGVS notities 10/09/2020, p.21). Uw stelling dat u zich niet zou kunnen conformeren naar de heersende gebruiken in uw dorp blijft dus eerder oppervlakkig en louter hypothetisch van aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in het verleden concreet afgezet hebt tegen deze gebruiken, noch dat u dit bij terugkeer met woord en daad zou doen. U toont zodoende niet aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt immers geen diepgewortelde overtuiging of een onveranderlijk kenmerk waardoor het voor u fundamenteel onmogelijk zou zijn te conformeren met de heersende regels, wetten en gebruiken in Afghanistan. Bovendien dient opgemerkt dat het gebruik van Bacha Bazi en tekortkomingen bij vrouwenrechten geenszins direct betrekking hebben op uw persoon, en dat er zodoende geen enkele persoonlijke vrees in uw hoofde vastgesteld kan worden. Ook blijkt uit mediaberichten dat het incident waarbij F. (...) vermoord werd door een groep boze burgers, ook in Afghanistan erg bekritiseerd werd. Zo volgden na haar dood protesten en zou in Kabul een straat naar haar vernoemd zijn (zie artikel BBC News, 11 augustus 2015, F. (...): The making of a martyr, toegevoegd aan uw administratief dossier). Er dient dus volledigheidshalve opgemerkt dat ook in Afghanistan uw standpunt hieromtrent door bepaalde groepen gevolgd wordt en publiekelijk uitgedragen wordt.

U stelde voorts dat het voor u onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan omdat vele tradities voor u veranderd zijn door uw verblijf in Iran en Europa (p.10). Gevraagd welke tradities voor u dan veranderd zijn, haalde u aan dat men in Iran religieuze feesten op een andere wijze viert dan in Afghanistan. U vertelde dat men eid in Iran minder groots viert dan in Afghanistan, maar dat nieuwjaar in Iran dan weer wel uitgebreider gevierd wordt. U vertelde ook dat men in Iran de sjiitische traditie Muharram heeft, waarbij u ging kijken naar de traditionele rouwstoeten. U zei dat het in Afghanistan niet mogelijk is om vrij te gaan kijken naar zo'n sjiitische rouwstoet omdat men u dan van afvalligheid zou beschuldigen (CGVS notities 10/09/2020, p.11). Een andere wijze van het vieren van eid of nieuwjaar, en het gaan kijken naar een sjiitische rouwstoet kan evenwel niet beschouwd worden als een fundamenteel mensenrecht dat bij schending vervolging zou uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde u eveneens dat u een gelovige soenniet bent, dat u in België naar de moskee zou gaan en eid zou vieren moest Covid-19 u daar niet van weerhouden, en dat u in België deelnam aan de ramadan. Hieruit blijkt dan ook dat u ook met uw jarenlange verblijf in het buitenland uw religie hoog in het vaandel draagt, en u bevestigde ook dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zou deelnemen aan religieuze feesten zoals de ramadan of het Suikerfeest (CGVS notities 10/09/2020, p.5-6).

Daarnaast verwezen u en uw advocaat naar een kennis van u wiens verzoek om internationale bescherming in Frankrijk afgewezen is, en die kort na zijn terugkeer naar Afghanistan onder het mom van een voetbalspel vermoord werd. Voor zover verwestering daadwerkelijk de reden zou zijn geweest waarom uw kennis om het leven zou zijn gebracht, wat geenszins vaststaat, moet worden benadrukt dat dit geenszins betekent dat u ipso facto hetzelfde lot zou zijn beschoren. Uw situatie dient op haar eigen merites te worden beoordeeld en in casu heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde daadwerkelijk sprake is van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. Ook verwees uw advocaat naar een rapport over 55 terugkeerders die wegens beschuldigingen van verwestering vervolgd worden in Afghanistan. Uw advocaat haalde ook het rapport van UK Home Office over terugkeerders naar Afghanistan aan, waarin vervreemding gezien zou kunnen worden als een grond tot vervolging voor Afghanen die langere tijd in het buitenland verbleven (CGVS notities 10/09/2020, p.21 en p.23). Eventuele (gepercipieerde) verwestering komt inderdaad aan bod in diverse rapporten van onder meer EASO en The Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI). Op basis van diverse geraadpleegde bronnen wijst het IAGCI, dezelfde instantie als diegene waarnaar uw advocaat verwees, nochtans vrij eenduidig op het gegeven dat (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer an sich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. In het EASO rapport onderdeel 'Afghans perceived as "Westernised"' wordt er vooreerst gewezen op het gegeven dat 'verwesterde Afghanen' op zich geen sociale groep vormen binnen de betekenis van de Conventie van Genève omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afghaanse samenleving. Bij een gebrek aan nexus met de Conventie moet bijgevolg worden onderzocht of een bepaalde persoon een reëel risico op ernstige schade loopt om zo te voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming te voldoen. Het IAGCI wijst er hierbij vooreerst op dat er slechts een zeer beperkt aantal terugkeerders werden gevisieerd en/of aangevallen door niet-gouvernementele groeperingen omdat ze gezien werden als verwesterd. Het gaat hierbij in hoofdzaak ook om anekdotische verklaringen afgelegd door

teruggekeerde Afghanen. Bovendien voegt het rapport daar meteen aan toe dat het in essentie onduidelijk bleek te zijn of de werkelijke motieven voor bepaalde problemen wel effectief met verwestering te maken hadden. Het IAGCI stelt dat er geen algemene aanwijzing is dat incidenten met geweld tegen terugkeerders het gevolg zijn van een schijnbaar 'verwesterd' voorkomen/gedrag. Er wordt daarentegen gewezen op rapporten die aangeven dat terugkeerders uit het Westen worden verwelkomd in hun families en samenleving (weliswaar vooral wanneer ze worden gezien als succesvol). Het rapport concludeert dat gezien er slechts een handvol gerapporteerde aanvallen zijn binnen een context van een groot aantal (vele duizenden) terugkeerders, er een zeer laag risico is op een gewelddadige aanval of ontvoering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het rapport meldt dat sommige Afghanen die terugkeren uit Westerse landen kunnen te maken krijgen met discriminatie en sociaal stigma. Dit lijkt hierbij echter te zijn veroorzaakt door het feit dat het verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat de personen in kwestie 'verwesterd' zijn. Bovendien blijkt dat het zelfs in deze gevallen onwaarschijnlijk is dat er kan besloten worden tot het bestaan van een behandeling die omwille van zijn aard en/ of herhaling kan gezien worden als vervolging of ernstige schade. Er zijn überhaupt weinig of geen aanwijzingen dat 'discriminatie en stigmatisering' ten aanzien van terugkeerders wordt veroorzaakt doordat de persoon 'verwesterd' is geworden. In de meeste gevallen is dit te wijten aan schaamtegevoelens en het falen van het verblijf en de asielprocedure waardoor niet werd voldaan aan de verwachtingen van de familie en gemeenschap (IAGCI – EASO Afghanistan: onderdeel Afghans perceived as “Westernised”). Gelet op uw persoonlijke verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie dient aldus te worden gesteld dat voorgaande motieven in uw hoofde geen nieuw element inhoudt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt.

Ter staving van uw verblijf in Iran legde u negen kleurenfoto's neer van uzelf in Teheran, waarbij één foto de datum 24/10/2011 bevat en één foto de datum 08/05/2014. De foto's staven dat u zich in Teheran bevond, naar uw zeggen in aanwezigheid van uw neven. Wat betreft de data op de foto's dient opgemerkt dat bewijsstukken van deze aard eenvoudig vatbaar zijn voor manipulatie, en dat aan een door een verzoeker bijgebracht stuk slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Indien men aanneemt dat de data op de foto's authentiek zijn, dan nog vormt dit geen indicatie van de duurtijd van uw verblijf in Iran, van uw beweerde vertrek naar Iran in 1387 (2008), noch van de redenen van uw vertrek uit Afghanistan. Deze foto's doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient het volgende opgemerkt te worden over uw verklaringen aangaande uw familiale netwerk in Afghanistan en uw mogelijkheden op hervestiging aldaar. U zei dat uw jongere broer zich inmiddels in Iran bevindt en dat uw vader in 2016 overleden is. Uw moeder en jongere zus zagen zich hierdoor genoodzaakt om jullie woning te verlaten en in te trekken bij uw paternale oom die ook in het dorp woont (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubrieken 12, 15 en 20). Tot op heden verblijven zij daar. Echter, u zei dat dat jullie contact met deze oom niet goed was toen u nog in Afghanistan was. Reeds toen u nog in Afghanistan was heerste er een grondconflict tussen uw vader en uw oom, waarbij er soms gevochten werd. Uw oom zou dan ook jullie landbouwgronden ingenomen hebben omdat hij in de veronderstelling is dat het hem nu toekomt. U zei dat uw oom niet goed is voor uw moeder en zus, dat hij uw moeder soms wreed behandelt, dat hij niet financieel voor hen instaat en dat hij niet wilde helpen met het versturen van uw foto's naar België. U zei dat u aldus met hem geen contact hebt maar enkel met uw moeder. Ook zei u dat jullie eigen woning inmiddels weggespoeld zou zijn door een overstroming (CGVS notities 10/09/2020, p.6 en p.20).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw asielprocedure reeds blijkt dat u uw verklaringen aanpast naargelang wat u het voordeligst lijkt met het oog op het bekomen van een verblijfsstatus. Bijgevolg kunnen uw blote beweringen over de inname van jullie landbouwgronden door uw oom, over het wegspoelen van uw ouderlijke woning en over het bijzonder slechte contact met uw oom allerm minst zomaar voor waar aangenomen worden. Aangezien er aan uw relaas, waarbij uw vader en oudere broer om het leven zouden zijn gekomen en waarbij uw jongere broer naar Iran diende te vluchten, geen geloof kan worden gehecht, kan evenzeer betwijfeld worden of uw familiale netwerk en socio-economische situatie daadwerkelijk zo beperkt is als u wil laten uitschijnen. Daarnaast stelt het CGVS ook een tegenstrijdigheid vast binnen uw verklaringen over het slechte contact met uw oom, of de afwezigheid van enig contact. Zo beweert u bij onderhavig asielverzoek dat u helemaal geen contact hebt met uw oom en dat hij uw moeder niet helpt (CGVS notities 10/09/2020, p.19-20), terwijl u bij uw vorige interviews spontaan uw oom noemde als uw contactpersoon. Bij het indienen van uw tweede verzoek zei u dat u om de twee weken of eens per maand met uw oom telefoneert (verklaring volgend verzoek DVZ 21/10/2019, rubriek 20). Ook bij het indienen van uw derde verzoek zei u dat u eens per twintig dagen of per maand uw oom opbelt om te vragen naar uw moeder (verklaring volgend verzoek DVZ 05/03/2020, rubriek 21). Hieruit blijkt dan ook dat u wel degelijk contact hebt met uw oom, én dat hij u in verbinding stelt met uw moeder. Uw blote bewering over het slechte contact met uw oom en diens

gebrekkige steun voor u en uw familie, kan op basis van deze vaststellingen moeilijk overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naast uw oom ook nog een ander familiaal netwerk hebt in uw thuisregio, nl. één paternale en één maternale tante, die elk gehuwd zijn, volwassen kinderen hebben en ook in de buurt wonen, nl. Kala-e-Now. U hebt met deze tantes geen telefonisch contact, maar toen u in Afghanistan was kwamen zij soms langs om te vragen hoe het ging (CGVS notities 10/09/2020, p.7-8). Er dient opgemerkt dat van u als zelfstandige volwassen gezonde man mét familiale wortels in uw herkomstregio redelijkerwijze verwacht mag worden dat u in staat bent zich opnieuw te vestigen in uw regio, waar ook minstens uw moeder en zus nog verblijven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Waar verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift herhaaldelijk benadrukt dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek meerdere keren heeft aangehaald dat zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste en tweede verzoek niet op de waarheid berusten en dat hij thans wel de waarheid spreekt, doet hij op geen enkele wijze afbreuk aan het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de feiten en gebeurtenissen die volgens zijn huidige verklaringen ten grondslag hebben gelegen aan zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker vraagt een tweede kans, maar gaat eraan voorbij dat hij al twee kansen heeft gekregen, daar hij al twee keer een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en telkenmale bleef vasthouden aan verklaringen waarvan hij thans toegeeft dat hij ze verzonnen heeft. Bovendien neemt verzoeker ook naar aanleiding van huidig volgend verzoek de kans niet te baat om open kaart te spelen over de werkelijke motieven voor zijn vertrek uit Afghanistan, daar ook aan zijn huidige verklaringen geen geloof kan worden gehecht, zoals op goede gronden door de commissaris-generaal is uiteengezet in de bestreden beslissing en door verzoeker niet wordt weerlegd.

Waar hij in het tweede middel aanvoert dat hij zelf niet meer aanwezig was in zijn land van herkomst toen zijn vader stierf en dat hij het nieuws hierover via familieleden vernomen heeft, doch dat deze hem niet tijdig geïnformeerd hebben, weerlegt noch verklaart verzoeker de pertinente vaststellingen dat (i) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij zou hebben vernomen dat zijn vader om het leven werd gebracht en dat (ii) hij de informatie over de ware toedracht van zijn vaders overlijden niet vermeld heeft in de loop van de beroepsprocedure met betrekking tot zijn eerste verzoek, niettegenstaande hij daarover toen reeds zou hebben beschikt.

Wat betreft de in de bestreden beslissing terecht aangestipte onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen over de manier waarop zijn broer 's nachts zou zijn meegelokt uit het huis en vermoord, kan de uitleg in het tweede middel dat verzoekers broer dacht dat men hem niet zou vervolgen omdat hij zelf niet betrokken was bij het schietincident en op niemand geschoten heeft, niet overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn vader voorafgaand aan de ontvoering van zijn broer verschillende keren werd aangesproken door S. H. D., de broer van één van de gedode mannen van H. A. J. S., die verzoekers broer verantwoordelijk hield voor de dood van zijn broer en ermee dreigde "dat hij de generatie zou doen verdwijnen" (administratief dossier, stuk 4, 'deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 14 en 15). Verzoeker bevestigde overigens dat zijn broer zich bewust was van het risico dat hij liep (*ibid.*, p. 15). Dat verzoekers broer werd misleid en dacht dat een van zijn vrienden op hem aan het wachten was, is niet aannemelijk omwille van de in de bestreden beslissing toegelichte pertinente redenen. Verzoeker herhaalt slechts zijn verklaringen doch brengt geen elementen of argumenten aan die daar een ander licht op werpen. Waar hij er andermaal op wijst dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet op de waarheid gebaseerd was, verklaart verzoeker niet waarom hij over de dood van zijn broer, nochtans een constante in zijn diverse vluchtrelazen, dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde.

In zoverre verzoeker vasthoudt aan zijn bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet te hebben verklaard slechts twee jaar in Iran te hebben verbleven voorafgaand aan zijn komst naar België en dat het hier een fout betreft, weerlegt noch ontkracht hij de hoger weergegeven pertinente motieven op grond waarvan de commissaris-generaal terecht geen geloof hecht aan deze uitleg. Het algemene betoog in het tweede middel dat de tolken regelmatig fouten maken, zowel bij de DVZ als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), en de verwijzing naar andere dossiers waarin verzoekers raadsman foutieve vertalingen door de tolken zou hebben opgemerkt, is niet van aard afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen *in casu*.

Wat betreft de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven over de door hem voorgehouden verwestering, verwijst verzoeker de commissaris-generaal *“ten onrechte veel afleidingen uit (zijn) verklaringen”* te maken om de bestreden beslissing te motiveren, doch geeft hij niet *in concreto* aan waar of in welke zin de commissaris-generaal tot verkeerde gevolgtrekkingen is gekomen. Verzoeker verwijst slechts naar zijn verklaringen volgens dewelke het soms beter is om anderen te volgen om geen gevaar te lopen en dat hij in dat geval *“geen kalme gedachten”* zal hebben. Door louter te verduidelijken wat hij daarmee bedoelde en dat hij *“vrij (wil) leven en doen en handelen zoals hij dat goedvindt”*, weerlegt verzoeker geenszins de pertinente vaststellingen en overwegingen op basis waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat hij niet aantoonde dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou kunnen conformeren aan de in Afghanistan geldende wetten, regels en gebruiken.

Voor het overige verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift slechts naar algemene informatie over de situatie van naar hun land van herkomst teruggekeerde Afghanen, doch laat hij na deze informatie *in concreto* op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Hetzelfde geldt wat betreft verzoekers verwijzing naar rapporten over de humanitaire situatie en de impact van Covid-19 in Afghanistan. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij een daadwerkelijke vrees heeft of persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen als gevolg van de levensomstandigheden waarin hij bij terugkeer terecht zal komen of de verspreiding van Covid-19. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

De kritiek in het derde middel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, mist verder feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissing heeft besloten dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker melding maakt van een vrees om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Kapisa, alwaar verzoeker blijkens de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan had, in het bijzonder:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat verzoeker bovenstaande analyse niet betwist, laat staan weerlegt, en dat deze analyse bevestigd wordt door de recente informatie waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij op 26 april 2021 neergelegde aanvullende nota. De landeninformatie waaraan in het verzoekschrift wordt gerefereerd heeft niet specifiek betrekking op verzoekers voorgehouden regio van herkomst en is van minder recente datum dan deze waaraan gerefereerd wordt in voormelde aanvullende nota. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden in zijn oordeel dat de situatie in de provincie Kapisa actueel niet van zulke aard is dat deze voor eenieder die aldaar verblijft en louter ingevolge deze aanwezigheid een reëel risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS de mogelijkheid heeft gekregen de nieuwe elementen uiteen te zetten die volgens hem de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, alsook nieuwe stukken neer te leggen, en dat hij zich heeft laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari en Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier,

op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN